

rosæ simili. Radix & semen, ad inhibenda
fœminarum profluuia efficaciter ex vino ni-
gro bibuntur. Nascitur autem in Thessalia,
iuxta Peneum amnem.

De Androsace. CAP. CL.

ANDROSACES in maritimis Syria na-
scitur: herba verò est alba, tenuibus cir-
ris, amara, sine foliis, folliculum habens in-
cacumine, quo semen continetur. Ea drachi-
mis duabus in vino pota, copiosam hydro-
pici urinam ciet. Quin & herbæ decoctum,
itèmq; semen largius ex vino potum, eun-
dèm præbet effectum. Vtiliter quoque poda-
gricis illinitur.

De Spleno. CAP. CLI.

ASPLENON aliqui scolopendrium, alij
splenium, alij hemionion, alij denique
pteryga vocant. Foliis est scolopendræ ani-
mali similibus, pluribus ab vna radice, spar-
sis in ambitum. Nascitur in petris parietibus
que confectis è calculis silicibusve, iis-
que opacis. Nec verò caulem, nec florem,
nec semen habet: folia autem siliculæ modo
in cisuris diuiduntur, subter flauescencia hir-
sutaque, supernè verò viridia. Vim hanc ha-
bet foliorum in aceto decoctum, vt per dies
xl. potum lienem absumat. Sed & foliis è
vino tritis lienem illini oportet. Stranguriæ
quoque, singultui, & regio morbo subuenit.

Aa. iij.

atque calculos vesicæ comminuit. Cæterùm spem partus adimere creditur, tum per sese, tum etiam cum muli liene amuleti instar adalligatum. Verùm in eum vsum tradunt nocte quapiam illuni effodiendum.

De Hemionitide. CAP. CLII.

HEMIONITIN sunt qui splenium vocent. Folium emittit simile dracunculi, curuata in cornua lunæ modo sinuatum. Radices subiacent multæ, exque tenues: sed neque caulem, neque semen, neque florem profert. In saxosis hæc herba nascitur, astringente sapore prædita: & ex aceto pota, lienem quoque absumit.

De Anthyllide. CAP. CLIII.

ANTHYLLIS duùm est generum: quædam enim foliis est mollibus, alioqui lenticulæ simillimis, & ramulis palmi altitudine, rectis: radice tenui & parua. Nascitur in sabulosis, apricis, sublata gustanti. Altera est foliis ramusculisque chamapityi similis, hirsutior tamen, breuior & asperior: flore purpureo, & odoris admodum grauis: radice cichorij. Hæc drachmis quatuor bibita, vrinæ difficultate laborantibus & nephriticis plurimum prodest. Trita verò, vteri inflammationes emolliunt, cum rosaceo & lacte subdita, ac vulneribus quoque medentur. Quæ autem chamapityos similitudinem refert,

refert, præter alia etiam comitiales sanant,
cum aceto mulso pota.

De Anthemide. CAP. CLIIII:

ANTHEMIDEM alij leucanthe-
mon, alij eranthe-
mon, quoniam vere flo-
reat, alij chamæmelum, quoniam odorem
mali habeat, nonnulli melanthe-
mon, alij
chryfocomen, alij denique calliam vocant.
Huius genera tria flore tantum distantia:
rami dodrantes, fruticosi, alis multis con-
caui: foliola parua, tenuia, numerosa: rotun-
da item capitula, intus quidem auri colore
fulgentia, foris verò orbiculato ambitu flo-
ribus circumdata candidis, aut melinis, aut
purpureis, magnitudine foliorum ruta. Na-
scitur in asperis, & iuxta semitas. Colligitur
vere. Vim habent radices, flores & herba ip-
sa, excalfaciendi extenuandique: seu potu
seu infusione pellunt menstrua, partus, cal-
culos & vrinas. Propinantur & a luerfus in-
flationes & ilei tormenta. Sed & regium
morbum expurgant, atque hepaticis me-
dentur: decoctum quoque vesicæ fotibus ac-
commodatur. Ex omnibus autem hisce ge-
neribus ad calculos efficacissima est, quæ
florem purpureum habet, quæque omni ex
parte cæteris maior ampliôrque est: hanc
proprie Eranthemum vocant. Ea verò cui
leucanthe-
mon nomen est, item quæ chry-

santhemōn dicitur, potentiūsrinām ciunt: ægilopiis quoque illitæ medentur, & com- manducatæ vlcerum eruptiones in ore san- nant. Nonnulli iis in farinam tritis cum o- leo vtuntur ad illitiones, idque ad febres pe- riodicas abigendas. Flores autem ac folia, singula inquam seorsim tusa & in pastillos digesta, recondi oportet: radix verò prius e- xiccanda est. Ac vbi vsus exigit, modò herbæ partes duæ dari debent, modò floris aut ra- dicis pars vna: aliàs contrà, floris partes duæ & herbæ pars vna, vicissim duplicato ponde- re alternis diebus. Bibere autem oportet in vino mulso diluto.

De Parthenio. CAP. CLV.

PARTHENIVM aliqui amaracum, alij leucanthemon vocant: foliis est corian- dri, tenuibus, floribus per ambitum albis, in medio verò melinis, odore subuiroso & sa- pore subamaro. Siccatum cum aceto mulso aut sale potum, æquè ac epithimum pitui- tam & bilem atram detrahit, suspiriosisque ac melancholicis prodest. At herba citra flo- rem, calculosis & anhelatoribus magna uti- litate propinatur. Ipsiū verò decoctum, ad insidendum valet in vuluarum duritiis & inflammationibus. Sed & ipsa cum flori- bus, erysipelatis & inflammationibus impo- nitur.

De

De Buphthalmo. CAP. CLVI.

BUPHTHALMVM (quidam cachlan vocant) teneros emittit cauliculos & quoddammodo tenues, folia fœniculi, flores melinos, maiores quàm anthemidis, oculorum similitudine: vnde & herba nomen traxit. In campestribus & circa oppida nascitur. Huius flores triti cum cerato, & edemata duritiâsque discutunt. Aiunt verò, post exitum à balneo epotam, regio morbo correptis ad tempus aliquod colorem gratiorem facere.

De Pœonia. CAP. CLVII.

PÆONIA siue glycyfide, quibusdam peritorobon dicitur: sunt qui Idæos dactylos radicem pœoniam vocent. Caulis ferè in duorum dodrantum altitudinem adolefcit, adnascente numerosa sobole comitatus: ac mari quidem folia sunt qualia iuglandis, fœminæ verò, in cisuris smyrnij modo diuisa. Summo caule fert vtraque siliquas quasdam, veluti Græcas nuces: quibus dehiscenibus grana multa rubentia, parua, acinis Punicorum similia inueniuntur, & inter hæc media quinque aut sex, nigra, purpurea. Radix maris, digitali ferè est crassitudine & palmi longitudine, gustu astringens, candida: fœminæ verò radicibus ceu glandes septem octo ve adherent, quales hastulæ regiaradicibus adnascuntur. Radix fœminis à

partu non purgatis exhibetur: ciet quoque menses, nucis Græcæ magnitudine pota: ventris etiam doloribus in vino bibita auxiliatur. Prodest & arquatis, iis que qui rennum aut vesicæ cruciatibus infestantur. Eadem decocta in vino potaque, aluum fistit. Seminis autem granula decem duodecimve rubentia in vino nigro & austero pota, sanguinolentum fluorem muliebrem sistunt: stomachicis que, qui erosiones ventriculi sentiunt, comesta opitulatur. Quin & à puerulis pota esitave, initia calculi eximunt. Quæ verò nigra sunt grana, suppresionibus nocturnis, quas ephialtas vocant, vulvæ que strangulationibus ac vteri doloribus, numero quindecim in aqua mulla aut vino pota, auxiliantur. Cæterum nascitur præonia in altissimis montibus eorumque verticibus.

De Lithospermo. CAP. CLVIII.

LITHOSPERMON, nonnulli ægonychon, alij exonychon, alij Heracleam vocant, propter seminis duritiam, à qua & lithospermi nomen accepit. Foliis est oleæ, longioribus tamen, latioribus atque mollioribus, & iis quidem quæ in imo à terra exiliunt humi iacentibus: ramulis retis, tenuibus, acuti iunci crassitudine, firmis, lignosis: in quorû cacumine bifida propagæ caulibus

cauliculatorum speciem exhibet, foliis longis: inter quæ semen lapidea duritie, rotundum, candicans, erui parui magnitudine. Nascitur in asperis & editis locis. Vim habet semen cum vino albo potum, calculos frangendi, urinæque pellendi.

De Phalaride. CAP. CLIX.

PHALARIS cauliculos emittit à tenuibus ac nullius vsus radicibus numerosos, bipalmes, geniculatos, culmis zeæ similes, graciliores tamen ac sapore dulces: folia itidem zeæ: semen verò milij magnitudine, candidum & oblongum. Herbarum tula succus ex aqua aut vino expressus, ad vesicæ cruciatus vtilissimè bibitur. Semen quoque cochlearis mensura ex aqua potum, ad eadem est efficax.

De Rubia. CAP. CLX.

RUBIA, Græcis Erythrodanum seu Ereuthodanum, aliquibus teuthrion vocatur: radix est rubra, tingendo idonea. Vna quidem syluestris est, satiuæ altera, vt in Thebana Galilææ & Rauennæ in Italia. Sed & in Caria inter oleas feritur, velut in aruis. Vtiliter autem colitur, quòd multo polleat quæstu, ex eaque amplissimus redditus percipiatur. Sunt ei caules quadranguli, longi, asperi, quales aparina: sed omni ex parte maiores atque robustiores, foliis in orbem per-

interualla, nempe circa singula genicula, stellæ modo decussatim radiatis: semine rotundo, inter initia viridi, mox rubro, ac postremò cum ematuruit nigro. Radix est tenuis, longa, rubra, ciendæ vrinæ vi prædita: qua de causa arquatis auxiliatur, pota cum aqua mulsa: itémque ischiadicis atque paralyticis. Crassam porrò copiosamque vrinam pellit, ac interdum etiam sanguinem: bibentes tamen quotidie lauari oportet, & excrementorum quæ redduntur differentiam contemplari. Contra serpentium morsus caulem cum foliis imponere prodest: Semen verò ex aceto mulso potum, lienem absumit. At subdita radix, partus, menses secundasque trahit. Albæ quoque vitiligini illita ex aceto medetur.

De Lonchitide. CAP. CLXI.

LONCHITIS folia habet porrò perquam similia, latiora tamen & rubentia, plurima, ad radicem circumfracta, veluti in terram procumbentia. Habet & circa caulem pauca, in quo quidem flores ceu pileoli, hiantibus comicis personis figura similes, iisque nigri, sed è rictu albam veluti paruum linguam exerentes, quæ ad labrum inferius spectet: semen inuolucris clausum, triangulum & lanceæ cuspidi simile, vnde etiam planta ipsa sibi cognomentum arrogauit:
radix